

paa samme Standpunkt i den Henseende som den Gang, idet jeg ikke kan fragaa eller nogenfinde vil opgive den Paastand, at Folkethinget efter Grundlovens rigtige Betydning, saaledes naturligvis som jeg opfatter den, har den overveiende Indflydelse paa Finantsloven, og naar jeg derfor sagde „burde“, betyder det aldeles ikke, at jeg vil gaa fra det Udtryk, at den har det. Endelig gjorde det ærede Medlem opmærksom paa, at den Gang, vi fik Grundlovsforandringen, havde den almindelige Valgret tabt sin Indflydelse paa de større Anliggender, de egentlige Statsanliggender. Dette er en Feiltagelse. I det Rigsraad, som vedtog Grundlovsforandringen i 1866, havde den almindelige Valgret sin fulde Indflydelse paa de større almindelige Anliggender. Heller ikke i den Henseende skete noget Fremskridt ved Grundlovsforandringen, saaledes som det ærede Medlem har sagt. Dertil skal jeg indskrænke mig.

Suel: Jeg skal rette mig efter den ærede Formands Paamindelse om saa vidt mulig at fatte os i Korthed i den almindelige politiske Diskussion, og jeg kan saa meget lettere gjøre det, som jeg kun finder mig foranlediget til at give et meget kort Gjensvar paa de Bemærkninger, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) fremkom med. Jeg skal begynde med den almindelige Bemærkning, at det ærede Medlem fortolker og læser det Program, som han nu saa ofte har citeret for mig og mange andre Fravalnede her i Thinget, som han kalder os, som en vis Mand læser Bibelen. Der staar i dette Program: Folkethinget skal efterhaanden søge at erhverve sig den Indflydelse, som tilkommer det efter Grundloven, nemlig Hovedindflydelsen i det politiske Liv. Jeg er ganske enig i denne Udtalelse i Programmet, men det ærede Medlem glemmer altid dette „efterhaanden“, han vil tage det paa een Gang. Det er ogsaa min Mening, at Folkethinget bør stræbe efter, — jeg skal udtrykke det aldeles præcist, — at komme i Besiddelse af den Magt, hvortil det efter Grundloven har Afgang; men for at Folkethinget skal komme i Besiddelse af denne Magt, er det nødvendigt, at det opfylder de Betingelser, som bør være til Stede, for at Forsamlingen kan skaffe sig den Indflydelse og Magt, som tilkommer den. Jeg er overbevist om, at det vil komme, og jeg vil tilføje, at det er i Begreb med at komme, ja, jeg vil endog saa sige, at denne Session har vist det, idet den Finantslov, som vi have faaet, som med Rette er blevet sagt fra forskjellige Sider, er i høt Grad præget af dette Things Billie og Beslutning. Det er efter min Mening netop den Maade, hvorpaa Folkethinget skal erhverve sig den Ret, der med Rette tilkommer det, men jeg kan ikke være med til at gaa de Veie, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds er gaaet til Dato. Den

Maade, hvorpaa han har søgt at fortolke sit Program, minder mig om Børn, der ville prøve, om Legetøjet er stærkt nok til, at det kan holde, men man maa vogte sig for at spænde Kræfterne til det Yderste i en ung konstitutionel Stat, det gaar ikke an. Jeg vil derfor sige det ærede Medlem, naar han bebrejdede mig, at jeg skulde have forandret min Mening i de to Aar, hvori jeg har været her, at det er en fuldstændig Feiltagelse, jeg tror det ærede Medlem veed det. Jeg stillede mig til Folkethinget paa det Program, at jeg vilde søge at tilveiebringe den fornødne Enighed mellem Folkethinget og Landstthinget; denne Enighed er nødvendig, saafremt det politiske Liv her i Danmark skal blive til Nøget, og da der, kort efter at jeg var kommen her ind i Folkethinget, var Tale om at udtale en Beslutning af Folkethinget og da i denne Beslutning, saaledes som den først var formuleret, være sig nu med Billie eller ved Nagsfombhed, ikke var taget tilbørligt Hensyn til Landstthingets Stilling, saa vil det ærede Medlem ikke have glemt, at jeg bestræbte mig for, — og mine Bestræbelser lykkedes — at der blev taget det fornødne Hensyn til det andet Thing i Ordsvorens Udtalelser. Jeg kan sige, at jeg, siden jeg kom i Folkethinget, har fastholdt den Linie, jeg endnu staar paa, nemlig den, at det er nødvendigt, at vi tilveiebringe Overenskomst mellem Folkethinget og Landstthinget, om vi have Ministeriet med os, er mindre vigtigt, men der maa være Enighed mellem de to Thing, ellers udrettes det Intet. Jeg skal sige det ærede Medlem en yderligere Grund til, at jeg ikke kan være med til at gaa den Vej, han hidtil er gaaet. Det er ikke Kronborg Amtstue, det Spørgsmaal kan man til Syvende og sidst le ad, men det er en ganske anden Betragtning, og det er den, at vi have staaet lige overfor et Ministerium, som har vist, at det kan gaa udenfor Loven, som har udstedt en provisorisk Finantslov. Jeg skal holde mig den fraverende Formands Ordre efterrettelig, saa jeg skal ikke udtale mig om Regjeringens Hensigt, men efter min Overbevisning er Ministeriet ved at udstede en provisorisk Finantslov gaaet udenfor Loven, og naar man nu fjender Menestene, vil man ogsaa vide, at, naar man først er kommen paa den Vej, hvor man ikke har fast Bund under sig, søres man stadig videre og videre. Det er altid det første Skridt, som koster; fra det Skridt, at udstede en provisorisk Finantslov, er der kun et meget kort Skridt til at udstede en Række af provisoriske Finantslove, og vi have set, at Ministeriet ikke vilde vige for at udstede en provisorisk Finantslov af et slybigere Indhold, og det er en væsentlig Ting. Ved den, der sidst blev udstedt, kunde man dog til Syvende og sidst sige, at der begge Thing havde været enige, at man ikke gik udenfor, hvad Rigsdagen havde vedtaget. Men det laa antydet i Forestillingen til Rongen, hvormed den provisoriske Finantslov blev